

Сонце вечірнє в пухнастій хмарині...

Платон Воронько

Сонце вечірнє в пухнастій хмарині,
Як мати стара в полотняній хустині,
З-над обрію в полі когось виглядає.
А той десь далеко, либонь на Алтаї,
Чи, може, ще далі — в човні на Амурі...
І сонце за обрій зникає в зажурі.
Лиш хмарка біліє край неба в імлі,
Мов хустка з-під стріхи у тьмяному склі.